

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีมุ่งศึกษาผลของโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น จะนำเสนอผลการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้นจากการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคงทนของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้นหลังจากหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

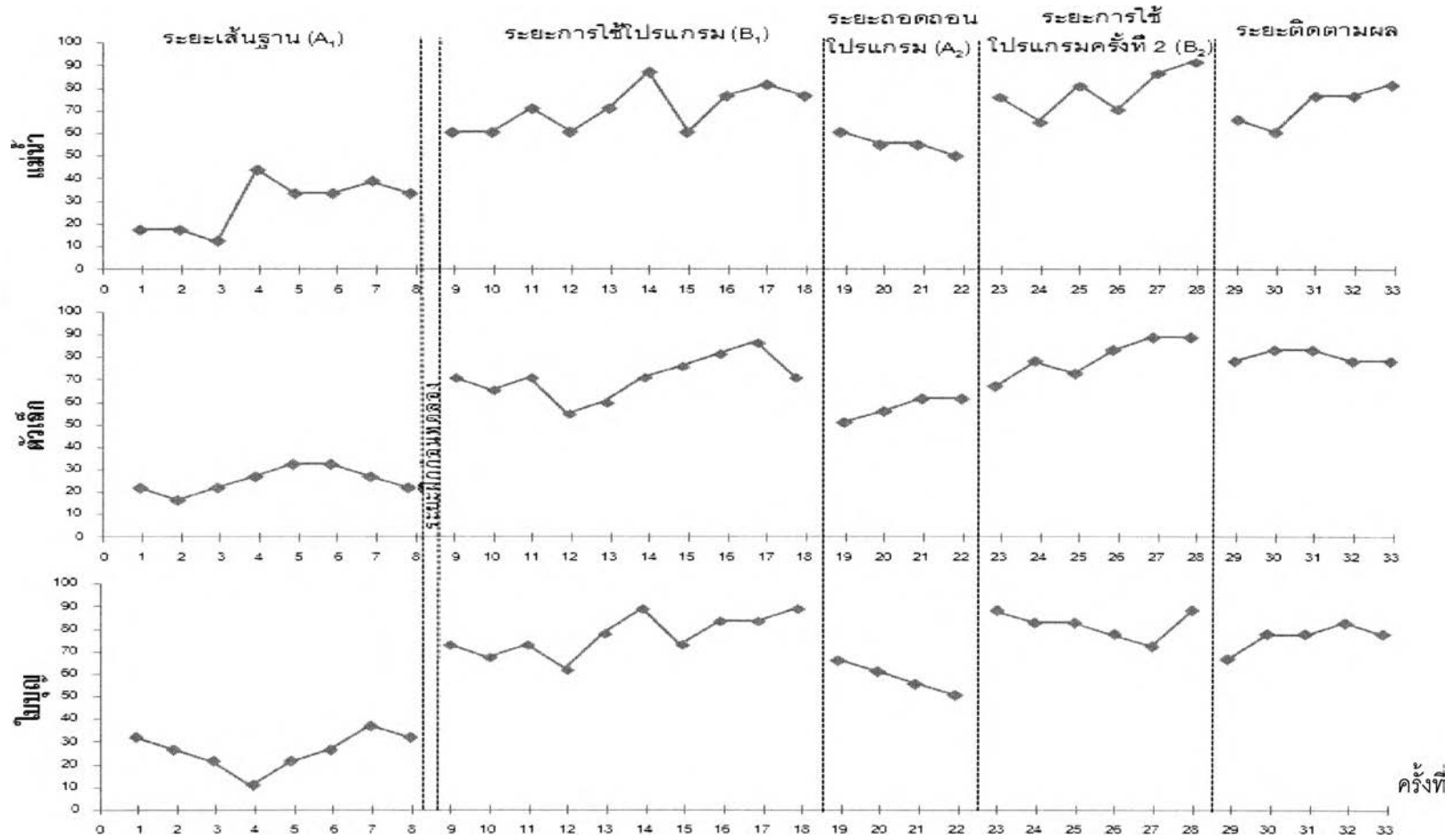
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมตั้งใจเรียนจากการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น นำเสนอดังตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงมัธยฐานและช่วงข้อมูลของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

ร้อยละของช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียน (%)										
ชื่อ	ระยะเส้นฐาน		ระยะการใช้โปรแกรม		ระยะถอดถอนโปรแกรม		ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2		ระยะติดตามผล	
	มัธยฐาน	ช่วงข้อมูล	มัธยฐาน	ช่วงข้อมูล	มัธยฐาน	ช่วงข้อมูล	มัธยฐาน	ช่วงข้อมูล	มัธยฐาน	ช่วงข้อมูล
แม่น้ำ	33.34	11.12-44.45	72.23	61.12-88.89	80.56	50.00-61.12	80.56	66.67-94.45	80.56	61.12-83.34
ตัวเล็ก	25.01	16.67-33.34	72.23	55.56-83.34	80.56	50.00-61.12	80.56	66.67-88.89	80.56	77.78-83.34
โบบุญญ	27.78	11.12-38.89	75.01	61.12-88.89	83.34	50.00-66.67	83.34	72.23-88.89	83.34	77.78-83.34

ตารางนำเสนอค่ามัธยฐาน (Median) และ ช่วงข้อมูล (Range) ของการเกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่าง 3 คน คือ แม่น้ำ ตัวเล็ก และ โบบุญญ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระยะ คือ ระยะเส้นฐาน ระยะการใช้โปรแกรม ระยะถอดถอนโปรแกรม ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และระยะติดตามผล ซึ่งแสดงด้วยกราฟ ดังนี้

ร้อยละของช่วงเวลาพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ภาพที่ 4.1 ค่าร้อยละของช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้นจากการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ในช่วงเส้นฐานและช่วงการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมความตั้งใจเรียนสำหรับเด็กสมาธิสั้นโดยใช้กระบวนการเตือนตนเอง ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

เด็กชายแม่น้ำ

จากตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1 พบว่า เด็กชายแม่น้ำมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในระยะทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้นเพิ่มขึ้นกว่าพฤติกรรมในระยะเส้นฐาน ดังรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน (A_1) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างขณะที่ยังไม่นำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 33.34 % จัดอยู่ในระดับที่ต่ำ แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มที่ลดลงและการกระจายตัวมีค่ามากและมีแนวโน้มค่อย ๆ ลดลงโดยสามารถสังเกตจากช่วงของการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 11.12-44.45%

ระยะที่ 2 ระยะการใช้โปรแกรม (B_1) ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง วันละ 30 นาที (ในช่วง 30 นาทีแรกของคาบเรียน) พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 72.23% จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยและค่อย ๆ เพิ่มขึ้นโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 61.12 - 88.89%

ระยะที่ 3 ระยะถดถอย (A_2) ในระยะนี้ผู้วิจัยหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 80.56 % จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมลดลง และการกระจายตัวมีค่าน้อยและค่อย ๆ ลดลงโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 50.00 - 61.12 %

ระยะที่ 4 ระยะการใช้โปรแกรม อีกครั้ง (B_2) เป็นการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้อีกครั้ง วันละ 30 นาที (ช่วง 30 นาทีแรกของคาบเรียน) พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 80.56 % อยู่ในในระดับที่สูง แนวโน้มของ

ช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวที่ค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 66.67 - 94.45%

ระยะที่ 5 ระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยที่ไม่มีการนำไปรวมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 80.56 % จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 61.12 - 83.34%

เด็กชายตัวเล็ก

จากตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1 พบว่า เด็กชายตัวเล็กมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้นเพิ่มขึ้นกว่าพฤติกรรมในระยะเส้นฐาน ดังรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน (A₁) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างขณะที่ยังไม่นำไปรวมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 25.01 % จัดอยู่ในระดับที่ต่ำ แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มที่ลดลงและการกระจายตัวมีค่ามากและมีแนวโน้มค่อย ๆ ลดลงโดยสามารถสังเกตจากช่วงของการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 16.67 - 33.34%

ระยะที่ 2 ระยะการใช้โปรแกรม (B₁) ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง วันละ 30 นาที (ในช่วง 30 นาทีแรกของคาบเรียน) พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 72.23% จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยและไม่คงที่โดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 55.56 - 83.34%

ระยะที่ 3 ระยะถอดถอน (A₂) ในระยะนี้ผู้วิจัยหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 80.56 % จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมลดลงในครั้งแรกและค่อย ๆ เพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยและค่อย ๆ ลดลงโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 50.00 - 61.12 %

ระยะที่ 4 ระยะการใช้โปรแกรมอีกครั้ง (B_2) เป็นการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้อีกครั้ง วันละ 30 นาที (ช่วง 30 นาทีแรกของคาบเรียน) พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 80.56 % จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 66.67-88.89%

ระยะที่ 5 ระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยที่ไม่มีการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐาน 80.56 % จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 77.78-83.34%

เด็กชายไบบูนู

จากตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1 พบว่า เด็กชายไบบูนูมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้นเพิ่มขึ้นกว่าพฤติกรรมในระยะเส้นฐาน ดังรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน (A_1) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างขณะที่ยังไม่นำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 27.78% จัดอยู่ในระดับที่ต่ำ แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มที่ลดลงและการกระจายตัวมีค่ามากและมีแนวโน้มค่อย ๆ ลดลง โดยสามารถสังเกตจากช่วงของการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 11.12 - 38.89%

ระยะที่ 2 ระยะการใช้โปรแกรม (B_1) ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง วันละ 30 นาที (ในช่วง 30 นาทีแรกของคาบเรียน) พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 75.01% จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าสูงและไม่คงที่โดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 61.12 - 88.89%

ระยะที่ 3 ระยะถอดถอน (A_2) ในระยะนี้ผู้วิจัยหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 83.34% จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมลดลงในครั้งแรก

และค่อยๆเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยและค่อย ๆ ลดลง โดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 50.00.- 66.67 %

ระยะที่ 4 ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 (B₂) เป็นการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้อีกครั้ง วันละ 30 นาที (ช่วง 30 นาทีแรกของคาบเรียน) พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 83.34% จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 72.23 - 88.89%

ระยะที่ 5 ระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยที่ไม่มีการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 80.34 % จัดอยู่ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวมีค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 77.78 - 83.34%

สรุปผลของการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน จะเห็นได้ว่าระยะเส้นฐานมีระดับที่ต่ำ เมื่อสังเกตแนวโน้มของช่วงเวลาการเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มที่ต่ำ แต่เมื่อใช้โปรแกรมเสริมสร้างพฤติกรรมความตั้งใจเรียนสำหรับเด็กสมาธิสั้นโดยใช้กระบวนการเตือนตนเองมีระดับที่เพิ่มขึ้น มีแนวโน้มที่สูงขึ้น แต่มีการกระจายตัวที่สูงและไม่คงที่ แต่เมื่อถอดถอนโปรแกรม ฯ พฤติกรรมอยู่ในระดับที่ต่ำลงและมีแนวโน้มค่อยๆลดลง และเมื่อใส่โปรแกรม ฯ เข้าไปอีกครึ่งระดับร้อยละของพฤติกรรมตั้งใจเรียนมีแนวโน้มค่อยๆเพิ่มขึ้นและการกระจายตัวน้อยซึ่งแสดงว่าช่วงเวลาของการเกิดพฤติกรรมเริ่มคงที่

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคงทนของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้น หลังจากหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ในช่วงระยะติดตามผล โดยไม่มีการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้ **เด็กชายแม่น้ำ**

จากตารางที่ 4.1 และแผนภาพที่ 4.1 พฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กชายแม่น้ำ พบว่า ในระยะที่ 5 ระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยที่ไม่มีการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐาน 80.56 % (ช่วงระหว่าง 61.12-83.34%) ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวที่ค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 61.12-83.34% จากข้อมูลแสดงว่าเด็กชายแม่น้ำมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนคงอยู่หลังจากหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

เด็กชายตัวเล็ก

จากตารางที่ 4.1 และแผนภาพที่ 4.1 พฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กชายตัวเล็ก พบว่า ในระยะที่ 5 ระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยที่ไม่มีการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐาน 80.56 % (ช่วงระหว่าง 77.78-83.34 %) ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวที่ค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 77.78-83.34% จากข้อมูลแสดงว่าเด็กชายตัวเล็กมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนคงอยู่หลังจากหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

เด็กชายใบบุญ

จากตารางที่ 4.1 และแผนภาพที่ 4.1 พฤติกรรมตั้งใจเรียนของเด็กชายใบบุญ พบว่า ในระยะที่ 5 ระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยที่ไม่มีการนำโปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น มาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่ามัธยฐาน 80.56 % (ช่วงระหว่าง 77.78-83.34 %) ในระดับที่สูง แนวโน้มของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการกระจายตัวที่ค่าน้อยโดยสามารถสังเกตจากช่วงการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ระหว่าง 77.78-83.34% จากข้อมูลแสดงว่าเด็กชายใบบุญมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนคงอยู่หลังจากหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับเด็กสมาธิสั้น

สรุปได้ว่าในระยะติดตามผล กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนคงอยู่หลังจากหยุดการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเองสำหรับ

เด็กสมาธิสั้น เนื่องจาก กลุ่มตัวอย่าง 3 คนเกิดการเรียนรู้ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนให้คงอยู่ เป็นความทรงจำระยะยาวที่สามารถระลึกได้ หลังจากทิ้งช่วงไว้ระยะเวลาหนึ่ง ช่วงเวลาของการเกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนมีค่าการกระจายตัวที่น้อยซึ่งแสดงถึงความคงที่ของข้อมูล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่าง คงอยู่หลังจากหยุดใช้โปรแกรมการเสริมสร้างพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ใช้กระบวนการเตือนตนเอง สำหรับเด็กสมาธิสั้น